

За інженерні кадри

Газета видається з лютого 1981 року.

ЩОТИЖНЕВА ГАЗЕТА КОЛЕКТИВУ ВІННИЦЬКОГО ПОЛІТЕХНІЧНОГО ІНСТИТУТУ

№ 6 (462)

П'ятниця, 14 лютого 1992 року.

Виходить раз на тиждень

Ціна 2 коп.

Закінчується зимова екзаменаційна сесія. На фото: викладач ФАМ М. Д. Нікітчук приймає останній екзамен у студентки Ольги Фадеевої.

Фото С. Лісового.

ІНСТИТУТСЬКІ НОВИНИ

ДЕНЬ БІБЛІОТЕКИ

Це вже добра традиція — влаштувати дні бібліотеки на кафедрах. Вже вони відбулись на кафедрах прикладної математики та обчислювальної техніки, автоматизації проектування, іноземних мов, металургійних верстатів, економіки промисловості, теорії та історії культури. В гості до викладачів приходять керівники бібліотеки, завідувачі відділами комплектування, бібліографії, навчальної, наукової літератури. Розмова йде, переважно, в розрізі інтересів кафедри — використання і формування фондів викладачами й студентами, обслуговування літературою за профілем, інформаційне обслуговування, пропаганда маловикористованої літератури. До зустрі-

чей готується спеціальна виставка — перегляд підручників, монографій, періодичних та інформаційних видань, що дозволяє знайомити з новими надходженнями і пропитувати літературу з певних питань. Ми представили на перегляд 457 назв і одержали цінні поради — що списати повністю і частково, чим укомплектувати фонди. Отримали також значну допомогу в роботі з боржниками, розподілі підручників, підвищенні інтересу читачів до бібліотеки.

Г. ЧАЛОВСЬКА,
директор бібліотеки,
Н. ВОЛИНЕЦЬ,
завідділом бібліографії.

Хочеш їсти — купи города

Інститутський профком вивісив оголошення, що ми всі можемо брати по 15 соток города, який віднині буде на одному постійному місці. Правда, поки-що невідомо, в якому саме. Зате відомо інше, — за кожну сотку доведеться платити по 50 карбованців, тобто, за 15 соток 750 дерев'яних шорок.

Отже, не розумієш, чого в цьому приємному повідомленні більше — меду чи дьогтю. Такий солідний город, безумовно, добра підтримка для сім'ї, яка любить землю; але з іншого боку — плата, до якої ми не звикли. Коли роздавали по 4 сотки під садово-городні кооперативи, брали по 2 карбованці, нині ж — у 25 разів більше.

— Не страшно, — кажуть ті, хто встановлював ціну.

Тепер карбованець — це лише сім копійок. Виходить по три п'ятдесят за сотку. Недорого.

Резонний аргумент за умови, якби ми й зарплату одержували за таким же коефіцієнтом, або зростання платежів стосувалося тільки городів. А то ж — за воду, газ, електрику, комунальні послуги, телефон і т. д. і т. п. — давай у 6 — 8 разів більше. Деруть, як з патриціїв, платять — як плебеям.

І все-таки подітись нікуди. Земля — матір достатку. Вона прогудує. Беріть, люди, городи. Поки дають. І поки вона ще 50 карбованців за сотку, бо не сьогодні-завтра будемо рахувати, не скільки копійок в карбованці, а скільки карбованців у копійці.

В. ІВЧЕНКО.

Політичний

фейлетон

Жили - були на 1/6 земної кулі п'ятнадцять, як кажуть, її суб'єктів. Жили тихо, хто як міг: один їв пельмені і ці та запивав руською міцною, другий полюбляв сало, вареники з сиром запивав українською перцівкою, третій перебивався на люля-кебабі, плові і запивав кумисом і так далі, хто на що здатен.

Нічого! З торбами по світу не ходили, шоккової терапії і дикої лібералізації цін не знали, милом чи пральним порошком на сто років не запасалися. Ростили хліб, відгодували хто свиней, хто бичків, а хто овець, народжували по 5—10 діточок (причому без нуклідів, без нітратів і без держплану). А головне, ні в навколишньому просторі, ні у власному домі не гризлися тільки тому, що у когось розріз очей не такий, чи у вимові якась літера не так звучала, як у іншого.

Та ось у одного з сусідів, назовемо його Іваном, народилось дитище, яке, підрісши, але й пуда солі не з'ївши, почало крутити сонцем, як циган сигаретами, які продає на вулиці, і начитавшись всякої всячини, назвало себе наступником бородатого бога Карли на землі, а значить — теж святим. Ну, а коли є святий угодник, то мають віляти нього крутитись усякі дячки і послухники, має з'явитись храм божий.

Ось так на обійсті благородного Івана - русина утворилось кубло під загадковою назвою «центр», в якому швиденько вирили собі ніші-келії, так звані, спрямовуючі і директивні органи, авангардні сили і сила-силенна великих і маленьких царків, які почали усіма іншими управляти, вчити уму-розуму і тягнути в комунізм.

Довго казка мовиться, але швидко біда насунулась. Стали ті сили спочатку свого Івана в баранячий ріг закручувати, щоби він левову частину тих пельменів і іншого, нажитого важкою працею, добра віддав їм — трутням номенклатурним. Потім запустили руки у макітру з варениками, що наварив собі і дітям богобоязний малорос Степан, почали хапати, не побоявшись аллаха, кучерявих баранчиків у довірливої Зульфі, виноград і кахетинські вина у трудолюбивого Гогія і так далі, і тому подібне.

А щоб все було добродично та полюбовно, організували вони велике соціалістичне весілля, звівши докупи того ж Івана з Зульфією, і Гогія з Янком, Степана з Арно — в одну сім'ю, так званий, союз народів — братів і сестер непорушний.

І, освячуючи цей новий рай земний, сказав тоді вже інший батько народів — вусатий Йосип, що «ми прийдемо до перемоги комунізму», а якщо хтось напівдорозі зупиниться і захоче вийти на... вітер, двері будуть відчинені...

Хто уважно розглядав портрет цього великого кормчого, помітив його хитру посмішку у пишних вусах. Це від того, що він сам сміявся над своїми ж словами. Ті, що зупинялися напівдорозі,

зробили залежним від іншого, одну сестру намічно при в'язали до другої.

І ще кинули їм для порядку солдатиків та матросиків від Степана в садок Гогія, від Арно в садобу Салавата, від Мирча на подвір'я Янки і навпаки. Тож тому хитро посміхався великий вождь, що невдовзі усі ці «імпортні» солдатики і матросики не тільки всілися на плечі тамтешнім асакалам, джигітам, полішукам і гуцулам, а й змішалися з ними, утворивши одну велику і безлику спільність під назвою «Радянський народ» з однією покараленою державною мовою, однією потребою красти, напиватися, працювати, як мокре горить.

Ось так і жили більше семидцяти років і дійшли до того, що перестали вірити не тільки в бога на небесі, а й тим «святим» оракулам, що міцно всілися в тому кублі-центрі, змінюючи один одного у верховному компартійному храмі.

Хто першим скинув з очей полуду — литовський, молдавський чи український брат — не в цьому річ, важливо те, що вирішили вони, що гуртом навіть батька можна побити. І побили, аж дрантя полетіло разом з пам'ятниками, гербами, іншими ідеологічними кайданами. Де тепер той «центр» з його прислужниками — навіть всевишній не знає.

То ж знову сусіди стали сусідами, але, на жаль, тепер уже далеко не добрим, як було, бо ж усі пограбовані, запоганені морально і фізично, перемішані і деградовані.

І вимагає тепер Іван у Степана, Арно у Янки, Зульфія у Гогія: «Віддай сало, віддай м'ясо, віддай гречку, віддай мак, ось воно як...»

І не просто вимагає, а з ножем, танками — гарматами до горла пристає, як це роблять рідні сестрички і брати на Закавказзі, в Молдові, Прибалтиці.

А благородний наш Іван, якому безбожні боги з Кремля присвоїли звання брата старшого, так обняв брата меншого з берегів Дніпра, що відірватись не може. Навче вже нема великої ненажерливої родини, а йому давай га давай — цукру, масла, сала, ще й Крим на дачу разом з причалами.

То, чим, же солодший від старого центру новий, що СНД називається, в якому отой старий брат замість батька скинутого, взявся верховодити? Різниця хіба в тому, що через день уся братія збирається і до хрипоті сперечається.

На одному з таких зібрань і я був, мед-пиво пив, купонами закушував, по губах текло, а в рот не попало.

Л. ЛЕОНІДОВ.

РЕПЛІКА

А СТУКАЧ ЖИВЕ...

Більше того, він і далі продовжує зазірати в замкові щілини, він і далі пере чужу білизну, йому страх як сверблять руки «писати оперу», хоча опер сьогодні живе, як та миша під вінником.

Сексот, вихований на славних традиціях радянського сімдесятиліття, залишається вірним сином епохи — ну, як не стукнути, коли докруж стільки компромату? Правда, вчорашній компромат сьогодні вже наче й не крамола, а навпаки. Навіть у Верховній Раді сидять ті, хто тільки вчора — з тюрем або й з камер смертників. При такому зміщенні орієнтирів стукачеві стало тяжко, але звичка — друга натура. Вона змушує нюхати і ритись.

Один з таких нюхачів читає через більшшувальне скло й Інститутську газету. В «Новорічному слові ректора» він знаходить кілька рядків, які, з його погляду, можуть якимсь скомпрометувати Б. І. Мокіна. Ось ці рядки:

«Можливо це звучатиме зухвало, але заява Верховної Ради України про те, на яких принципах Україна буде в співдружності незалежних держав, що прийнята уже після ратифікації угоди про цю співдружність, фактично обумовлена мною.

Саме я спочатку проголосував проти угоди, а потім переконав Сергія Головатого, який голосував за угоду, в тому, що необхідно переконати Президента Кравчука в необхідності додаткової заяви».

Ось саме ці слова, обвішавши їх червоним олівцем, наш Інститутський стукач і вирішив надіслати на адресу Головатого, розраховуючи, очевидно, пересварити двох народних депутатів. Однак, нічого в нього не вийшло. Сергій Головатий приніс газету Б. І. Мокіну зі словами:

— Стукач, Борисе Івановичу, не вмирає. Але роботи йому, видно, поменшало, якщо й такі замітки шле по Інстанції.

Правда, може бути й інше пояснення — в стукача слабкий рівень професійної кваліфікації і дуже плоский мозок, тому й бракує фантазії. Можна було послати не тільки Головатому, а й Плющу, Кравчуку, Ельцину, до ООН. Результат був би тим же, зате скільки вітхи «бійцеві невидимого фронту!»

УВАГА! БОЛІЛЬНИКАМ КОМАНДИ КВНІ

23 лютого о 15-й годині 30 хв. у залі Київського політеху наша команда проведе півфінальну зустріч ре-спубліканського телевізійного КВН-92.

Організується поїздка болільників на цю зустріч.

ВИПУСКНИК — ВІЗИТНА КАРТКА ВУЗУ

В народі з давніх давен побутує приповідка «Де тонко, там і рветься». Стосовно вищої школи «найтоншим» місцем в її учбових програмах завше були зв'язки з виробництвом, а отже, і брак практичних навиків у молодих фахівців. Певна річ, коли випускник технічного вузу боїться токарного верстата, фрези чи кельми, то це не додає авторитету ні йому самому, ні тому Інституту, який закінчив.

Крім того, він мало ознайомлений з самим виробництвом, закономірностями його розвитку, не володіє в достатній мірі управлінськими знаннями, не до кінця розуміє й усвідомлює своє призначення, як керівника людей і технологій. В результаті підприємство змушене брати на себе певну вузівську функцію і продовжувати двох років «додоводити» молодого інженера до належної «кондиції».

Вища школа, безумовно, знає цю свою «ахілесову п'яту» і давно шукає способів наближення до виробництва. Укладаються договори між Інститутами, заводами, виробничими об'єднаннями на виконання спільних робіт, провідні спеціалісти залучаються в державні екзаменаційні комісії, викладачі вузів читають лекції і беруть участь в перепідготовці заводських фахівців. Більше того, на окремих підприємствах створюються навіть паралельні Інститутські кафедри, що досить вагомозвучить у звітах, але нічого не дає ні їй, ні іншій стороні на ділі.

Ніяк не вдається знайти задовільного варіанту, щоб давала потрібну віддачу студентська виробнича практика. Саме тут, з мого погляду, найпомітніше виявляються розбіжності між школою і виробництвом: Інститутський лектор навчав, як воно має бути теоретично; заводський майстер — практик дивиться на ту науку, як на рожеву романтику. Гадаю, що саме ці два підходи сумно позначаються на долі дипломних проектів, виконаних випускниками на базі конкретних підприємств і установ — ставлення до них, як до роматичних спроб, і тому вони не впроваджуються, а, як правило, залишаються на папері.

Так є, але так не повинно бути, тим більше, що сьогодні ми стаємо на рейки ринкової економіки і вимоги до фахівців мусять зрости незмірно, адже віднині їх не будеш розподіляти за звичною рознарядкою міністерства, віднині вони — «про-

дукція» вузу, яка має ціну та ще й неабияку. І, звичайно, мало в цих умовах знайдеться дурнів, які захочуть платити великі гроші за некондиційний товар. Треба цю «кондицію» підносити до того рівня, що робить товар дефіцитним.

Як саме? У Вінницькому політехнічному Інституті, наприклад, вважають, що треба використати все найкраще зі свого досвіду і не цуратися того, що нагромадила, ще вчора таврована нами, як гнила і мертва, капіталістична система. ВПІ під керівництвом академіка Б. І. Мокіна і за його безпосередньою участю одним з перших розпочав перебудову, розробив основи переходу на університетську підготовку фахівців.

В основу такої перебудови покладена триступенева методика навчання: бакалаврат — 4 роки, інженерія — 1 рік, магістрат — 2 роки. За перші чотири роки студент посилено набуватиме фундаментальні, гуманітарні й загальноінженерні знання і, захистивши випускні роботи, здобуде кваліфікацію бакалавра з відповідної групи професій, а якщо має охоту, то може йти працювати на виробництво. Студенти, які виконують випускні роботи з елементами наукової творчості отримують перший вчений ступінь бакалавра. Здебільшого, всі учитимуться ще рік на факультеті інженерії, а вже кращим випускникам (до 25%) надається можливість здобувати вчений ступінь магістра.

Особлива приваба цієї системи полягає в тому, що одним з головних принципів цієї концепції є інтеграція навчального процесу з виробництвом, що дозволить одержати професію, котра відповідає вимогам конкретного виробництва. Якщо вчишся без відповідного творчого блиску, то зразу одержуєш диплом і йдеш на виробництво. Іншими словами, найкращі випускники технічного вузу стануть інтелігентами, так би мовити, високої проби, з широким діапазоном знань і небуденним колом духовних інтересів. Вони ніколи не стануть розробляти проекти, котрі завдали б шкоди людині і навколишньому середовищу.

Ну, а як інженерів — практиків мені дуже приємно сказати, що ця нова система повинна цілком ліквідувати традиційні «ножниця» між вищою школою і виробництвом. Річ у тому, що річний цикл навчання буде своєрідним — чотири місяці

навчання, чотири місяці практичної роботи на підприємстві і знову чотири місяці навчання. За цей час кожен студент набуде якостей справжнього трудівника. У першому семестрі практики він буде замінити цех, носити стружку, подавати заготовки, інструменти, поступово наближаючись до верстата, освоїть робочу професію; в інших — освоюватиме складніші премудрості виробництва, вникатиме в стосунки між людьми. Отже, глибоко вивчатиме завод, а завод вивчатиме його. І немає сумніву, що таке обопільне знайомство буде корисним, що молодий спец йтиме на підприємство впевнено й безбоязно. Власне, завод сам теж придивлятиметься до нього завчасу і, не сумніваючись, що кращих із кращих запросить до себе, не жалкуючи при цьому відповідних сум оплати за сумлінну підготовку.

Звичайно, будуть і на цьому шляху свої проблеми, але шлях цей, без сумніву, перспективний і дуже добре, що ним уже йдуть. Створено в Вінницькому політехнічному Інституті спеціальний деканат інтеграції з виробництвом, який займається цією роботою і розв'язуванням цих проблем. І ось новий факультет в березні цього року вирішив провести триденний науково-навчальний семінар, запрошуючи на нього керівників і головних інженерів підприємств, начальників кадрових служб, щоб повести широку багатопланову розмову з проблем підготовки сучасних інженерів в умовах ринкової економіки. Нема сумніву, що це буде дуже цікаве зібрання і тому хотілося б наперед попросити всіх, хто візьме в нього участь, приготуватись не тільки слухати, а самому виступити, чи письмово поділитись своїми думками, внести конкретні зауваження і пропозиції. І оскільки ця проблема має велике соціальне значення, то якісь підготовки молодих фахівців це не тільки поліпшення окремих виробництв, а за великим виміром, — наш технічний прогрес, якщо хочете — наше майбутнє.

Хочеться вірити, що це буде корисний обмін думками представників ВУЗу і виробничників, що семінар послужить етапом у пошуках нових форм підготовки фахівців.

П. ПАХОЛЮК,
заступник генерального директора по кадрах Вінницького ВО «Маяк».

ВІТАЄМО

Нінель Степанівні Назаровій цими днями минуло 60 років. Половину з них вона віддала бібліотечній справі. І вже тільки за це заслуговує особливої поваги. Бо кому не відомо, що в ряду найнижчих за оплатою праці професій стоїть саме бібліотекар.

Тим часом, це людина, яка має бути компетентною в усіх галузях життя: в народному господарстві, науці і техніці, культурі і мистецтві. Якось стало звичним, що саме працівник бібліотеки найкраще порадить, в яких джерелах — книжках, підручниках, монографіях можна знайти відповідь на те чи інше питання. Але ж для цього необхідно самій багато знати, вчитися, слідкувати за новинками літератури.

Нінель Степанівна з тих працівників бібліотечного ремесла, які все життя збагачують себе знаннями, досвідом і мудрістю. А ще про неї говорять, що дуже лагідна, привітна і щира, з радістю обслуговує численних відвідувачів читального залу інститутської бібліотеки. Денні трудиться.

Тож, щастя вам, здоров'я, шановна Нінель Степанівно! Довгих років життя бажають вам колеги по роботі, а також колектив нашої газети!

ВІННИЦЬКИЙ ПОЛІТЕХНІЧНИЙ ІНСТИТУТ ОГолошує
набір слухачів на тримісячні вечірні підготовчі курси

Заняття на курсах провадяться за програмою вступних іспитів в інститут з математики, фізики, української та російської мов.

На курси приймаються особи з повною середньою освітою, учні-випускники середніх шкіл, технікумів, профтехучилищ.

Плата за весь курс навчання — 150 крб. Початок занять — 4 березня.

Прійом заяв щоденно (крім неділі) з 10-ї до 19-ї години, в суботу — з 9-ї до 14-ї години, кімната № 0409, телефони 4-63-44, 24-06.

РЕКТОРАТ.

Довідничок гласності Куди йдуть профспілкові гроші?

Минулого року відраховання від членських профспілкових внесків склали 120848 карбованців. В розпорядження профкому надійшло 95943 карбованці, тобто, 80 відсотків усіх відраховань. 20 процентів перевели на баланс обкому працівників освіти і науки. 3100 карбованців одержав профком з «Модуля», як відраховання від господарського органу — є таке, виявляється. Отже, на 1 січня 1991 року мали прибутків 146159 карбованців. Витрачено 101263 карбованці. Розподіл витрат був таким: культурно-виховні заходи — 32256 крб. Це 33,4 процента суми прибутку. За цієї статтю на СКТБ «Модуль» витрачено 9636 крб., АУП — 1091, ФАМ — 420, ФІПД — 3095, ЕФ — 416,

РТФ — 1262, ІБФ — 1823, МБФ — 1950, ФОТ — 544, НДЧ — 392.

На обслуговування піонерських таборів у минулому році пішло 5098 карбованців, на учбово-спортивну роботу та фізкультурні заходи — 763 крб.; на придбання спортінвентаря та обладнання — 1538 (з них для спортклубу «Ювентус» — на 1218 крб.; 500 крб. склала дотація касі взаємодопомоги. Зарплата з нарахованим профпарату заборала 26503 крб. 21,9% від членських внесків, що на 6,1% менше, ніж по області; зарплата культпрацівникам — 6 795, доплата головам профбюро — 4505; преміювання профактиву — 10242; матеріальна допомога членам профспілки — 30 (16,1% від прибутку).

Повертаючись до надрукованого

ВІДРАХУВАННЯ ЗМЕНШЕНІ

У номері нашої газети за 27 грудня 1991 року колишній голова профкому працівників ВПІ В. А. Дусанюк писав про те, що торік профком зменшив відраховання членських внесків галузевому обкому від 35 до 20 відсотків. Цими днями відбулося засідання узгоджувальної комісії в складі представників профкому інституту і обкому профспілки, на якому був погоджений перелік функцій та повноважень, які профорганізація ВПІ передає обкому. Розмір відраховань профорганам, у тому числі і вищим, складатиме тепер не більше 11 відсотків, у той час, як в середньому по обласній організації він дорівнює 30 процентам.

СТРАЙКУ НЕ БУЛО

«Прелюдія до страйку» — так називалася стаття, опублікована в 36 номері багатотиражки за 22 листопада 1991 року. У ній були опубліковані вимоги профспілкових організацій ВПІ до уряду України з 4-х пунктів стосовно фінансування вищої школи, підвищення заробітної плати професорсько-викладацького складу та працівників, стипендій, студентів. Зазначалось, що в разі невиконання вимог, члени профспілок розглядатимуть це, як причину для участі в республіканському страйку працівників освіти та науки.

Профкоми ВПІ одержали протокол засідання примир-

ної комісії Кабінету Міністрів України і страйкового комітету профспілки працівників освіти і науки України. Комісія розглянула весь пакет вимог і ухвалила рекомендувати Кабінету Міністрів України вирішити питання про цільове фінансування соціальних потреб працівників освіти в розмірі 10% від загального фінансування, зняти обмеження на номенклатуру об'єктів, що будуться за рахунок державних капітальних вкладень, поширивши право вузів використовувати ці кошти на будівництво всіх об'єктів соціального призначення, включаючи житло, гуртожитки; оздоровчі табори; пансіонати.

По пункту вимог про фінансування заробітної плати працівників вищої школи комісія постановила забезпечити з 1-го січня 1992 року мінімальний розмір заробітної плати всіх категорій працівників освіти, стипендій студентів на рівні мінімального споживчого бюджету. Відповідним органам запропоновано ввести в дію статті 52 Закону України «Про освіту» в частині встановлення середніх ставок і посадових окладів викладачів вищої школи на рівні подвійної заробітної плати працівників промисловості з 1-го січня 1992 року з щоквартальним корегуванням.

Таким чином, по всіх пунктах вимог було досягнуто згоди і примирна комісія своєю роботою завершила.

Правопорушники ВПІ

Види правопорушень і категорія осіб, які їх здійснили	1990	1991
кримінальні злочини	10	1
дрібне хуліганство	9	5
поява в громадських місцях і розпиття спиртних напоїв у недозволенних місцях	3	10
управління автотранспортом в нетверезому стані	3	2
Всього правопор.	36	20
У скоєні правопорушень взяли участь:		
студентів	27	17
співробітників	9	3
студентів по курсах		
I курс	3	3
II курс	8	3
III курс	8	3
IV курс	4	2
V курс	4	6
В гуртожитках в 1991 р.		14
За скоєння правопорушень відчислено студентів	11	3
По факультетах		
ЕФ	1	—
РТФ	9	6
ФОТ	4	2
МБФ	8	1
ФАМ	1	5
ІБФ	3	1
Деканат по роботі з іноз. студ.	3	4
ФІПД	1	—
Адмінгоспчастина	4	1
А ось самі порушники:		
А. В. Бойко — інженер НДЧ		
— оголошено догану; Е. Ю. Губерний — студент РТФ — відчислено, А. В. Ру-		
дні — обговорено в групі, В. В. Абрамчук, робітник НДЧ — догана, А. В. Коврига — студ., — відчислено, А. Р. Остапюк студ. — відчислено, М. А. Соломон ст. ФОТ — сув. догана, Е. Д. Назарага ст. — сув. догана, В. В. Бридігін ст. ФАМ — сув. догана, Т. О. Щерба — «мат. стягн.», І. В. Таск — «мат. стягн.», Н. В. Химчук — «мат. стягн.», С. А. Шрамко ст. ІБФ догана, Г. В. Мамчур — монтер зв'язку депремійований.		

Ранок у зимовому лісі

Фото С. ЛІСОВОГО.